

בענין שבין: ועדת האתיקה הארצית של לשכת עורכי הדין
בישראל

ע"י ב"כ עו"ד ערן זהר

הקובלת

נ ג ד

עו"ד ניסים עזרן

הנקבל

גזר דין

1. הנקבל הורשע בתיק זה, כי עבר על עבירות המשמעת הבאות:

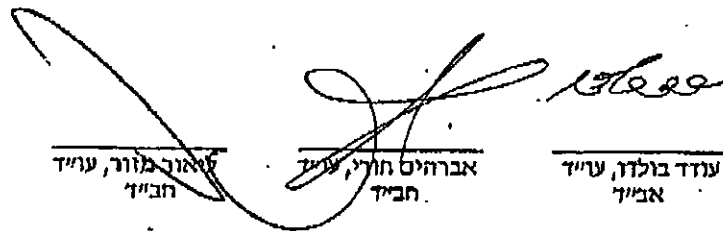
1. ביצוע הקלטה אסורה, עבירה לפי כלל 22(א) לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה המקצועית), התשמ"ו - 1986.
2. שימוש בחקלטה אסורה, עבירה לפי כלל 22(ג) לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), התשמ"ו - 1986.
3. פגיעה בכבוד מקצוע עריכת הדין, עבירה לפי סעיף 53 לחוק לשכת עורכי הדין תשכ"א - 1961.
4. התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין, עבירה לפי סעיף 61 (3) לחוק לשכת עורכי הדין תשכ"א - 1961.

2. ב"כ הקובלת דורש, כי נטיל על הנקבל עונש מרתיע שירתיע גם אותו גם את ציבור עורכי הדין בכלל - עונש השעיה על תנאי והוצאות.
הנקבל מבקש, כי לא נטיל עליו כל עונש על פי סמכותנו לפי ס' 69 א' (16) לחוק לשכת עורכי הדין.

3. ב"כ הקובל הפנה לפסיקה על אף שהודה, כי אינה ענפה בעניין זה.
4. הנקבל הביא מצידו עד אופי, עו"ד אליהו בן עזרא שדיבר בשבתו. בנוסף, הנקבל סיפר לנו את סיפור חייו חלא פשוט.
5. השיקול המרכזי שצריך להנחותנו, הינו לדעתנו, שהקלטת השיחות והשימוש בהן נעשה על ידי הנקבל בתחילת ימיו כמתמחה, בעת שהוכשר למקצוע. על הענישה להיות תואמת נסיבות מקלות אלה.
6. ב"כ הקובל הפנה אותנו לפסק דין שניתן בבפ/68/14 כדוגמא לענישה מחמירה של השעיה על תנאי שהוטלה על מי שביצע עבירות משמעת בטרם נכנס בשערי המקצוע. נסיבות אותו מקרה אינן ברורות ואיננו יכולים ללמוד מאותו מקרה דבר. אותו תיק הסתיים בהסדר טיעון שאושר על ידי ביה"ד המשמעותי מבלי שניתן פירוט עובדתי לאשר עשה הנקבל. על פי ב"כ הקובלת דובר שם בין היתר על מסירת מסמכים כוזבים, מה שמרחיק את אותו מקרה (מבחינת חומרתו) מעניננו.
7. בטיעוניו לענש, ב"כ הקובלת טען, כי ביצוע מעשי הנקבל בטרם נכנס בשערי המקצוע, מוסיף לחומרת הדברים. לדעתנו בענישה בהליך משמעותי, בו הנקבל הינו מתמחה צעיר בשנות העשרים לחייו, הפך חחרתעתי - חינוכי חשוב יותר מהפך הענשי. היות הנקבל מתמחה בתחילת דרכו הינו שיקול לקולה בענש ולא לחומרא.
8. אשר על כן, אנו מחליטים בזאת להטיל על הנאשם עונש של נזיפה, לפי סמכותנו על פי ס' 68 (2) לחוק לשכת עורכי הדין.
9. יש לציין, כי הנקבל ביקש שנעשה שימוש בסמכותנו על פי ס' 69 (א) 16 לחוק לשכת עורכי הדין ונצווה על פרסומו של פס"ד זה בלי ציון שמו. כוונת הנקבל בבקשתו היתה, כי פס"ד לא יהיה גלוי לעין כששמו מופיע כנקבל.
10. מטרתו של ס' 69 (א) 6 אינה לשמש כלי להפיכת הליכים גלויים לחסויים (מבחינת שמות המעורבים). נהפוך הוא, מטרת הסעיף הינה לאפשר ליתן צוו לפירסום פסק דין, באם הוא נוגע לשאלה או שאלות העשויות לעניין את הציבור הרחב או את ציבור עורכי הדין.
- כפי שמצביע ב"כ הקובלת בהודעתו שלאחר ישיבת 22/12/15, הסעיף בחוק לשכת עורכי הדין המסדיר את פומביות הדיון ומאפשר לדון בדלתיים סגורות הינו סעיף 65 (א) לחוק.
- מאחר וכוונת הנקבל בבקשתו זרה למטרת ס' 69 (א) 6, ומאחר ובקשתו לא נסמכה על ס' 65 (א) לחוק אין בידינו לקבל את בקשתו.
11. התלבטנו באם לחייב את הנאשם בחוצאות הקובלת לאור השאלות המשפטיות העקרוניות שעלו בהליך והנלמדות מהכרעת הדין. מאחר ומדובר בהליך שהתקיים במלואו, פטור בלא כלום אי אפשר; על כן אנו מחייבים בזאת את הנאשם לשאת בחוצאות הקובלת בסך 1,000 ₪, שישולמו על ידו בתוך 30 יום ממועד גזר דין זה.

גזר חדין ישלח לצדדים בדואר.

תאריך: 6.1.16

עו"ד מנור, עו"ד חביד
אברהם חורי, עו"ד חביד
עו"ד בולדון, עו"ד אביד

ל1905/תח

בענין שבין: ועדת האתיקה הארצית של לשכת עורכי הדין
בישראל

ע"י ב"כ עו"ד ערן זהר

הקובלת

בבית הדין המשמעתי המחוזי
של לשכת עורכי הדין חיפה
נתקבל ביום 4/11/15

נ ג ד

עו"ד ניסים עזרן

הנקבל

הכרעת דין

1. בפנינו כתב קובלנה המייחס לנקבל עבירת משמעת שבוצעה בפרק הזמן שבתחילת תקופת התמחותו שהחלה ביום 15.7.12 ועד 14.7.13.
2. המועדים בו מייחס כתב הקובלנה לנקבל את מעשי העבירה (הקלטת שיחות טלפון שנערכו עם עורכי דין, מבלי ידיעת המשווחים על דבר ההקלטה) התבצעו ב - 26.7.12 (12 יום לאחר תחילת ההתמחות) ו - 19.8.12 (35 יום לאחר תחילת ההתמחות).
3. אין כל מחלוקת על כך שההקלטות בוצעו, תוכנן (בצירוף תימלולים) הועבר על ידי הנקבל עצמו ביום 22.10.12, במסגרת תלונה שהוגשה על ידי הנקבל ללשכת עורכי הדין כנגד עורכי הדין שייצגו את מר נתי לרר, עימו היה לנקבל סכסוך עסקי.
4. מר נתי לרר הגיש תלונה (שסומנה על ידינו 3/), כנגד הנקבל. בתלונתו התייחס מר לרר לסכסוך שחתנהל עוד בטרם החל הנקבל את התמחותו. התלונה שהוגשה כנגד הנקבל ביום 2.8.12 (18 יום לאחר תחילת התמחותו של הנקבל) ענינה עבודתו של הנקבל כשנה ומחצה טרם הגשת התלונה בחברה של אביו של נתי לרר הנקראת

"בי סימפל פשוט לחסוך כסף בע"מ", אשר עיקר עיסוקה היה הוזלת עלויות מול חברות הסלולר השונות במסגרת מספר מסלולים ואפיקי שיחה. על פי התלונה של נתי לרר, ההתקשרות בין אותה חברה לנקבל היתה בעלת אופי מעין משפטי: הנקבל הועסק במחלקה המשפטית של חברת פרטנר בע"מ והיה בעל ידע שנגע לצדדים המשפטיים הנוגעים להתקשרויות בין חב' הסלולר ללקוחותיה. במסגרת עבודתו בפרטנר בע"מ נחשף למאות כתבי תביעה. על פי הנטען בתלונה מיום 2.8.12 הבהיר הנקבל לחברה של אביו של נתי לרר, כי כדאי להקים פעילות אשר תיתן שרות משפטי ללקוחות על ידי ניסוח מכתבי התראה שישלחו בשם הלקוחות וניסוח כתבי תביעה לבתי משפט לתביעות קטנות, גם כן בשם הלקוחות. לדברי לרר חברת אביו לא השכילה להבין, כי מודל השירותים שניסו להקים בעזרת הנקבל הינו של שירותים אשר צריכים להינתן על ידי עורכי דין בלבד וכי נתי לרר עצמו לא השכיל להבין שהחברה בנותנה את השירותים שהציע הנקבל, משתמשת במידע פנימי שצבר הנקבל באחת מחברות הסלולר בכדי לנסות ולפגוע באותה חברה.

ממכתב התלונה של לרר ניתן ללמוד, כי למיזם המשותף בין החברה של אביו לבין הנקבל אכן היתה פעילות מסוימת בתחילת שנת 2012. עוד במחצית הראשונה של אותה שנה (2012) התפתחו המחלוקות בין חברתו של אביו של נתי לרר לנקבל עד שהגיעו לכדי סכסוך של ממש.

לרר בתלונתו מיום 2.8.12 טען, כי הנקבל ניסה לחלץ אימים על החברה של אביו בדרישה לקבל לידי סכום של 50,000 ₪ ואף החל "לסחוט", כך לדברי התלונה של לרר, את נתי לרר ואביו תוך איומים לחשוף פרטים מחייו האישיים של לרר. לרר בכתב התלונה נגד הנקבל מתאר, כי נאלץ להגיש תלונה במשטרת ישראל בגין איומיו חשונים של הנקבל.

נתי לרר סיכם את תלונתו בכך שתלונתו נגעה לסחיטה ואיומים מצד הנקבל והשימוש שעשה במידע פנימי בחברה בה עבד.

5. נתי לרר התלונן כאמור גם במשטרה, טרם שהגיש את התלונה ללשכת עורכי הדין. במסגרת התלונה במשטרה נחקר הנקבל פעמיים. בפעם הראשונה ב- 28.6.12 ובפעם השניה ב- 17.10.12. עדויותיו במשטרה סומנו על ידינו כמ/2. העדויות נגבו לאחר שנתי לרר נתן עדות במשטרה עוד ביום 7.5.12, עדות שהתרכזת בטענה של נסיון סחיטה באיומים, כשהאיומים נגעו לכך שהנקבל יגש לכיבוי אש (מקום עבודתו של לרר) ויתלונן על לרר וכן איום הנוגע לגילויי סודות מחייו האישיים של לרר, וכל זאת על מנת שהנקבל יקבל 50,000 ₪. בעדותו במשטרה ציין לרר, כי האיומים שהחלו מחדש באפריל נעשו באמצעות מסרונים SMS.

6. עיון בהודעותיו של הנקבל במשטרה מלמד, כי בין הנקבל ובין נתי לרר היתה מחלוקת עסקית בהקשר לחברה שמוזילה לצרכנים את עלויות הסלולר. לפי עדות הנקבל מיום 28.6.12, הגורם לסכסוך היתה טענת לרר, כי הנקבל לא תרם מספיק לעסקים והסכסוך נגע לתמורה שיקבל הנקבל על מנת שיוותר על זכויותיו באותו עסק. בעוד שהנקבל רצה לקבל מניות, לרר הציע ליתן סכום כספי קטן (לטעמו של הנקבל) - 10,000 ₪ שהוצעו ב 8.4.12, כנלמד מתכתובת SMS בין לרר לנקבל (מ/1). הנקבל העלה טענות כלפי נתי לרר של התנהגות אלימה ואף גניבה (של מכשיר סלולר), שהנקבל קיבל מהחברה של אביו של לרר ושימש אותו אף בחייו הפרטיים.

הנקבל ציין, כי התפתח דו שיח רווי יצרים בין לרר לבינו (מי שחיו הם ובנות זוגם חברים טובים קודם לכן) ושבמסגרת דו שיח זה לרר איים להגיש תלונה ללשכת עורכי הדין בנסיון לפגוע בנקבל מאחר וידע, כי הנקבל עומד להתחיל בהתמחות. עוד הוסיף הנקבל, כי אם היו אמירות שלו שלרר התבסס עליהן בתלונה שהגיש למשטרה, הרי מדובר אך באמירות במסגרת אותו שיחה עצבנית בין החברים לשעבר. מאותה הודעה במשטרה ניתן ללמוד גם על כך שכבר בחודש יוני 2012, טרם תחילת התמחותו של הנקבל, החלה התכתבות בין הנקבל לעו"ד מטעם לרר. להודעתו באותה חקירה מיום 28.6.12 הנקבל צירף הקלטה של שיחה עם עורך דינו של לרר. יש להבחיר, כי הקלטה זו אינה נכללת בגדר כתב הקובלנה בו אנו דנים באשר היא נערכה טרם תחילת ההתמחות. בעדותו מיום 28.6.12 העלה הנקבל את גירסתו, כי הוא עומד בפני סחיטה, לאחר שהפשרה שהוצעת על ידי עורך הדין של לרר בשיחת הטלפון שהקלטתה הובאה על ידי הנקבל לחקירה במשטרה כמפורט לעיל, היתה שיוותר על תביעתו לחלוטין כנגד ויתור על התלונות של לרר כנגדו.

7. בתודעתו השניה של הנקבל, בהיותו כבר מתמחה (ביום 17.10.12) שוב הוזהר, כי הוא נחקר בהיותו חשוד ב"סחיטה באיומים על נתי לרר". נוסח הודעת החשוד שבפנינו (במסגרת מסמכי מ/2) מכיל אך שני דפים ואינו נושא את חתימות מוסר התודעה וגובה ההודעה. לפי האמור בשני הדפים הערוכים בכתב ידו של רס"ל סאלח נסר אל דין, עולה, כי הנקבל שב וחכחיש, כי סחט או התכוון לסחוט את מר נתי לרר. הוא שב וחזר על נושא גניבת הטלפון הסלולרי שהיה בשימוש לאחר השיחה בין החברים הטובים לשעבר שהתנהלה בביתו של הנקבל. בסופה של שיחה זו נתי לרר סירב לעזוב את בית הנקבל וגרם לנקבל לעזוב את ביתו הוא (מה שאיפשר ללרר לקחת את המכשיר הסלולרי). הנקבל שב וחזר על גירסתו, כי אם מדובר כבר באיומים, הרי מדובר באיומי נתי לרר עליו דווקא תוך ציטוט אמירות קיצוניות מצד לרר, לרבות האיום בהגשת תלונה ללשכת עורכי הדין (איום שמומש בין מתן ההודעה הראשונה במשטרה לשנייה). הנקבל שב וחסביר, כי הדברים

שנאמרו עד ידו במישור האישי כלפי לרר, נאמרו אך מתוך כעס; וכי בהזדמנויות רבות לאחר מכן הבהיר לנתי לרר שהדברים נאמרו מתוך כעס ותו לא. הנקבל הבהיר, כי ברשותו אף הקלטה של השיחה הראשונה בה שוחחו נתי לרר והוא על הסכסוך ובה דרש הנקבל לקבל סכום של 50,000 ₪.

8. הנקבל השיב לתלונה שהוגשה כנגדו על ידי מר לרר ללשכת עורכי הדין ביום 19.9.12. הוא ציין, כי התלונה הוגשה כפועל יוצא מסכסוך עסקי שנתגלע בינו לבין מר לרר, חזר על תלונותיו על התנהלות לרר כנגדו. חזר שוב על כך שבשיחותיו עם עורכי דינו של לרר הוצע לנקבל לוותר על כלל טענותיו ולהתחייב שלא יגיש תלונה כנגד לרר במשטרת ישראל וזאת בתמורה לכך שנתי לרר יבטל את תלונת הסרק שהגיש במשטרה וימנע מהגשת התלונה ללשכת עורכי הדין. הנקבל הזכיר את עו"ד תומר נווה שפעל בשם לרר כמי ששוחח עימו ואשר אמר לו שידאג שהתלונה שהוגשה למשטרה תונח על שולחן מפקד מחוז. הנקבל הזכיר עו"ד נוסף שפעל מטעם לרר עו"ד נדב מאיוסט, שמסר לו שככל שלא ימנע מלסלק את כלל טענותיו כנגד נתי לרר ו/או אביו תתבצע פניה ללשכת עורכי הדין על מנת לחבל במאמציו של הנקבל להיות עורך דין מהשורה. הנקבל הבהיר גם בהזדמנות זו, כי לרר עשה שימוש בלשכת עורכי הדין ובמשטרת ישראל כגורמים להפעלת לחצים. בטרם לרר הגיש את תלונותיו הוא הציע לשלם לנקבל סכומים לא מבוטלים ואילו לאחר הגשת התלונות הציע לסלק את תלונותיו מבלי שישלם לנקבל דבר. הנקבל הוסיף, כי הוא מצידו פועל על מנת להגיש תביעה אזרחית כנגד לרר, תלונה במשטרה וככל הנראה אף יגיש תלונה ללשכת עורכי הדין בגיל התנהלות עורכי דינו של לרר המגייסים לטובת עניינם את משטרת ישראל, את לשכת עורכי הדין ואחרים על מנת להפעיל עליו לחצים פסולים. עוד מסר, כי הוא אף שוקל הגשת תובענה כנגד נתי לרר בעוולה של לשון הרע וזאת ללא קשר ליתר טענותיו כנגד לרר. בתשובה זו (שכותרתת הינה "תגובה ראשונה לפנייתכם בעניין תלונתו של נתי לרר" וסומנה על כת/7) מופיע סעיף 30 שנוסחו כדלהלן:

"30. בנוסף, אבקש לציין, כי הייתי מעוניין להגיע לפגישה עם גורם רלוונטי מטעמכם, ככל שהדבר אפשרי, על מנת להציג את החומר שבידי (לרבות הקלטות) אשר יוכלו לשפוך אור על המתרחש ועל התמונה העגומה העולה מהתנהלות המתלונן ועורכי דינו. לטעמי יש חשיבות בדבר."

9. הנקבל אכן טרח וערך ביום 22.10.12 כתב תלונה ללשכת עורכי הדין כלפי שני עורכי הדין של נתי לרר, עו"ד תומר נווה ועו"ד נדב מאיוסט (שאף העידו בפניו)

ומסרו, כי תפקידו של האחד (עו"ד נווה) היה לטפל בפן הפלילי של הסכסוך ואילו תפקידו של השני (עו"ד מאיוסט) היה לטפל בצד האזרחי של אותו הסכסוך. תלונתו זו של הנקבל נזכרת בכתב הקובלנה בסי' 4:

"ביום 22.10.2012 הגיש הנאשם ללשכת עורכי הדין תלונה כנגד המתלוננים אשר לה צירף דיסק ובו הקלטות וכן תמלול ההקלטות. כמו כן, הגיש הנאשם את ההקלטות במסגרת חקירה שהתנחלה בעניינו במשטרת ישראל".

10. התלונה שהגיש הנקבל כנגד עורכי הדין מאיוסט ונווה התקבלה בלשכת עורכי הדין ביום 29.10.12 וסומנה על ידינו כק/2. צורפו לה תמלילים חלקיים מההקלטה מ- 13.6.12 (טרם תחילת ההתמחות) וכן מההקלטות של שני עורכי דינו של נתי לרר מ- 26.7.12 (שיחה אחת) ומ- 19.8.12 (שתי שיחות) (תמלילים חלקיים אלה נספחים לק/2).

11. בתלונה ק/2 חזר הנקבל על טענותיו שכבר הובאו לעיל. הנקבל שב על טענתו, כי עורכי הדין נווה ומאיוסט הפכו את לשכת עורכי הדין ומשטרת ישראל לקלפי מיקוח, הכל מתוך ניסיון נואל לאפשר באמצעותם השגת מטרות פסולות ואף בלתי חוקיות. הנקבל פירט בתלונתו כי משגרסתו הובאה בפני גורמי החקירה במשטרה, אלה מצאו לנכון לחקור את מר נתי לרר בחשד לביצוע העבירות הבאות:
א. גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז – 1977 (להלן- חוק העונשין).
ב. חסגת גבול פלילית לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין.
ג. איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
ד. סחיטה באיומים לפי סעיף 428/1 לחוק העונשין.
ה. חדירה לחומר מחשב לפי סעיף 4 לחוק המחשבים, תשנ"ה – 1995.
כמו כן הוסיף הנקבל בתלונתו ק/2, שהמשטרה מצאה לנכון לחקור גם את עורכי דינו של נתי לרר בחשד לביצוע סחיטה באיומים לפי סעיף 428/1 לחוק העונשין.

12. כאמור בסי' 4 בכתב הקובלנה, ההקלטות ותמליליהן נמסרו על ידי הנקבל אף למשטרת ישראל. בייכ הקובל לא ציין בסיכומיו מהיכן ניתן להסיק כי הנקבל מסר את ההקלטות המאוחרות ותמליליהן למשטרה. אולם הנקבל הודה בכך שמסר את ההקלטות גם למשטרה באומרו בישיבת ההקראה מיום 22.9.14 (ולפי נוסח הפרוטוקול המתוקן שהגיד ביום 23.9.14, כי:

"במועד הגשת הבקשה לאישור התמחות, הייתה כנגדי תלונה במשטרה על סחיטה באיומים. לאור הראיות

שהצגתי, ובהן ההקלטות, נגזרה תלונה בעילה של חוסר
אשמה. תלונה באותו עניין שהוגשה ללשכה, נגזרה."

13. כנרמז מהסעיף הקודם, התלונות המוזכרות לעיל, בין אם הוגשו למשטרה ובין אם
ללשכת עורכי הדין נגזרו. נתי לרר והנקבל חגיעו ביום 14.6.13 להסכם פשרה מ/12
במסגרתו שולם לנקבל סכום של 27,500 ₪ ותביעה אזרחית שהגיש הנקבל נדחתה.
הנקבל התקבל לשורות לשכת עורכי הדין וחינו כיום עורך דין פעיל. הנקבל טוען
בסיכומיו באופן חוזר ונשנה, כי בשל הגשת ההקלטות (או תמליליהן) נגזרו
התלונות כנגדו הן במשטרה והן בלשכת עורכי הדין. ההחלטות על גניזת התלונות
הוצגו בפנינו מ/10 ו מ/11, אך לא הובאה בפנינו כל ראיה באם להקלטות (או
תמליליהן) היה משקל כלשהו בהחלטות הנ"ל. מקבלי ההחלטות לא הובאו להעיד,
ולבד מהעובדה שהתלונות נגזרו, אין אנו יכולים להסיק דבר, בשאלה אם
להקלטות או תמליליהן היה משקל כלשהו בקבלת ההחלטות.

14. בלשכת עורכי הדין סבר מי שסבר שאין לעבור לסדר היום על ההתנהלות (שמה יש
לומר ההשתוללות) שהתרחשה לנגד עיניה ושומר ללשכת עורכי הדין את המילה
האחרונה בהתרחשות המתוארת לעיל; ראה דברי הנקבל בסיכומיו ס' 97:

"תגשת הקובלנה נולדה, עקב הגשת תלונה מצד עו"ד עזרן,
כנגד עוה"ד נווה ועוה"ד מאיוסט, אשר נשלחה אל ועדת
האתיקה של לשכת עורכי הדין ואשר אליה צורפו
תמלילים חלקיים של ההקלטות נשוא הקובלנה (ר' ק2).
לימים, תגובת עורכי הדין לתלונת עו"ד עזרן הפכה לתלונה
ובהמשך, הוגשה קובלנה זו."

15. בתגובות עו"ד מאיוסט ועו"ד נווה לתלונה ק/2 נגדם, התייחסו השניים לעניין
ההקלטות. עו"ד נווה בק/1 (תגובתו מיום 30.12.12) ס' 9:

"בענין זה אציין כי סעי' 22 לכללי לשכת עורכי הדין
(אתיקה מקצועית), התשמ"ו – 1986, קובעים בס"ק (א) כי
"לא יקליט עורך דין שיחה עם לקוחות או עם עורך דין
אחר, אלא בידיעתם."

עו"ד מאיוסט בתגובתו מיום 7.1.13 (ק/3) ס' 13:

"לפני סיום החלק המקדמי, ייאמר כי עצם העובדה שהמתלונן מצרף הקלטות של שיחות עם עורכי דין אחרים, חברים למקצוע, ראוייה לגינוי, שכן הקלטות אלו בוצעו בניגוד להוראות המפורשות של כלל 22 של כללי האתיקה".

הנקבל בסכומיו מתעלם מדברים אלה של עוה"ד נווה ומאיוסט בתגובותיהם 1/ק/ וק/3 ומנסה להסיק בדרכים עקלקלות, כי התקיים התנאי של "ידיעתם" מאמירות מאוחרות יותר שלהם. בשום שלב לא הודו לא עו"ד מאיוסט ולא עו"ד נווה, כי ידעו שהשיחות מוקלטות; לאחר שהסכסוך עימם הסתיים היו מוכנים לומר, כי "שיערו" או "היתה להם תחושה" שחנקבל מקליט את השיחות, לא מעבר לכך.

16. בתיאור ההתרחשויות כפי שמפורט לעיל צויין אך חלק מחתיעוד שהוצג בפנינו. הוגשו לנו מסמכים נוספים, חלקם יוזכר אף בהמשך, לפי הפירוט הבא: תשובת הנקבל לתגובות עו"ד נווה ועו"ד מאיוסט מיום 17.3.13 (ק/4). הודעת חשוד של נתי לרר מיום 17.10.12 כשנחשד בשורת החשדות הבאים: שאיים על הנקבל בהודעות SMS, הסגת גבול פלילית וגניבה (במסגרת 2/מ). זימון מיום 11.11.13 לשימוע של הנקבל בפני ועדת ההתמחות הארצית בענין בקשתו להתקבל כחבר בלשכה (13/מ). פרוטוקולי ועדת התמחות החל מ- 13.1.13 ועד 20.11.13 (עניינו של הנקבל הובא שלוש פעמים לדיון ועדת התמחות שהחליטה כי נחה דעתה שאין לעכב את הנקבל והוא יכול להתקבל כחבר בלשכה, על אף שכבר התקבלה (במסגרת אחרת של לשכת עורכי הדין) החלטה להעמידו לדין משמעתי – הלא הוא החליך הנוכחי (9/מ)).

תמליל שלם של השיחה מיום 19.8.12 בין הנקבל לעו"ד נווה (5/מ). טיוטות הסכמים בין הנקבל לרר (8א' ו8ב'). מכתב של עו"ד מאיוסט לנקבל מיום 5.8.14. הודעת המשטרה מיום 26.2.13 לקובל לעניין סיום החקירה בענינו (10/מ). התכתבות במייל בין הנקבל לרחל אופיר מלשכת עורכי הדין (11/מ). תגובה של הנקבל לתלונות עוה"ד מאיוסט ועו"ד תומר נווה מיום 25.7.13 (בטעות נרשם על התגובה, כי הינה מ- 25.7.12) (ק/5).

17. מהראיות שהובאו בפנינו עולה, כי ביצוע הקלטות של הזולת על ידי הנקבל היתה התנהלותו הרגילה לפחות עד ספטמבר 2012, מועד בו הבין, שהתנהלות זו אינה עולה בקנה אחד עם ההתנהלות המקובלת בין העוסקים במקצוע עריכת הדין.

ב"כ הקובל בסכומיו מתייחס לטענת הנקבל, כי שמע לעצתו של חוקר המשטרה, להקליט את השיחות עם המסוכסכים עימו. ב"כ הקובל שולל את הטענה באומרו בסי' 21, כי:

1. "יצוין בעניין זה כי כאשר נתבקש הנקבל בתקירתו הנגדית להפנות למקום בו נדרש על ידי תחוקר לבצע את ההקלטות, לא הצליח הנקבל להציג כל ראיה לכך (עמ' 7 לפרוטוקול הדיון מיום 09.07.2015)".

הנקבל אישר, כי כבר את שיחתו הראשונה עם נתי לרר בה התגלע הסכסוך הוא הקליט ולחקירתו הראשונה במשטרה ביום 28.6.12 התייצב כבר עם ההקלטה הראשונה שלו את עו"ד מאיוסט מיום 13.6.12 ראה שורות 36+37 בהודעתו של הנקבל מיום 28.6.12 (במסגרת נ/2).

על כן, לא ניתן לקבל את אמירתו של הנקבל במסגרת נ/6 (פנייתו ללשכת עורכי הדין בשאילתה) הנוגעת להקלטותיו שיחות בעניינו האיש, כי "אף בהמלצת המשטרה התחלתי להקליט את השיחות עם עורכי דין של הצד השני". והרי כאמור לעיל ההקלטות על ידי הנקבל החלו עוד לפני הודעתו הראשונה במשטרה. הקלטות שיחות נראית כאמור כמעשה שנעשה על ידי הנקבל כדרך השיגרה, ויש לקוות, כי מאז התקבל לשורות לשכת עורכי הדין נמל מדרך התנהלות זו.

18. כלל 22 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), תשמ"ו – 1986 מסדיר את האיסור הגורף על הקלטת הזולת (לקוחות ועורכי דין):

" (א) לא יקליט עורך דין שיחה עם לקוחו או עם עורך דין אחר, אלא בידיעתם.
(ב) עורך דין המקליט דיון בבית המשפט יודיע על כך לבית המשפט.
(ג) לא יעשה עורך דין שימוש בהקלטה שנעשתה תוך הפרת סעיף זה".

מדובר באיסור כפול. לכאורה די היה באיסור שבס"ק (א); אולם ס"ק (ג) בא להוסיף ולוודא, שאם קרה המקרה האסור על ס"ק (א); יש להקפיד ולוודא שבהקלטה האסורה לא יעשה שימוש.

19. הנקבל בטענותיו רחבות היריעה התייחס שוב ושוב לאיסור שבס"ק (א) ולכך שבמצב בו היה נתון בתחילת התמחותו, היה משום צידוק לביצוע ההקלטות, על אף האיסור.

הנקבל בסכומיו מסעיף 96-99 טען, בהתייחס לאיסור שבס"ק (ג) – האיסור בשימוש בהקלטה אסורה, כי הקובלת לא הוכיחה כי בוצע שימוש בהקלטות אלא רק בתמליליהן. אין בטענות אלה על מנת לעזור לנקבל, באשר גם התמלילים שהוגשו על ידו נערכו על ידו ואין כל מחלוקת בקשר לנאמנותם של התמלילים אל תוכן ההקלטות.

"ההקלטה היא אמצעי להוכחת תוכן השיחה, וממילא וכפועל יוצא מכך זהו גם הדין באשר לתמליל: אם הוכח שהתמליל נערך באופן נאמן ומדויק, וכל עוד אין מחלוקת מאזינים באשר למהותם של הדברים שנרשמו, אין בית המשפט חייב לשוב בעצמו אל ההאזנה כדי להשוות את הרישום בכתב היד למשמע האוזניים, אלא הוא יכול לחסתייע בעדותו של מי שביצע מלאכה זו, ובעיקר בדברים, אשר אותם העלה על הכתב כתוצאה מהאזנתו להקלטה; אך מובן, כי שונה הדבר כאשר יש מחלוקת בקשר לנאמנותו של התמליל בהשוואה אל תוכן ההקלטה". (סי' 18 בפסק דינו של כב' הנשיא שמגר בע"פ 869/81 מוחמד שניר נ. מדינת ישראל).

מתואר לעיל, כיצד ביום 19.9.12 בתגובתו ת/7 ולאחר שכבר קיבל את אישור לשכת עורכי הדין להתמחות (מ/4), ביקש הנקבל להיפגש עם גורם רלוונטי מטעם לשכת עורכי הדין על מנת להציג בפניו את ההקלטות האסורות (אשר למועד קבלת מ/4 אצל הנקבל, בתחילת חודש ספטמבר, על אף שהאישור נושא תאריך 2.8.12 – ראה דברי הנקבל בסי' 22 בק/5).

לא זאת ועוד בחלוף חודש נוסף ביום 29.10.12, והנקבל כבר מעל שלושה חודשים עמוק בתוך התמחותו ואף קרוב לחודשיים לאחר שקיבל לידיו את מ/4 הגיש את ההקלטות האסורות ללשכת עורכי הדין יחד עם התלונה ק/2. צעדו של הנקבל מיום 29.10.12 הוא שגיבש לחלוטין את יסודות עבירות המשמעת המיוחסות לנקבל בכתב הקובלנה.

20. הנקבל טוען, כי קמה לו למעשה הגנת הצידוק לביצוע ההקלטות לשם הגנתו הן מפני התלונה שהוגשה כנגדו למשטרה והן מפני האיום שהיה תלוי ועומד מפני הגשת תלונה נגדו ללשכת עורכי הדין.

אשר לטענה הנוגעת להיותו מאויים בהגשת תלונה ללשכה, הרי שבשגרת חייו של חבר בלשכת עורכי הדין, חייבת להיות מופגנת יכולתו של עוה"ד (ואף של המועמד להיות חבר בלשכת עורכי הדין) להתמודד ולהגיב כיאות לתלונות המוגשות כנגדו. במקרה זה איננו צריכים להכריע בשאלה אם לשכת עורכי הדין שימשה את נתי לרר ואת עוה"ד נווה ומאיוסט כקלף מיקוח, כטענת הנקבל. יהיו מניעיו של מתלונן אשר יהיו, על עוה"ד להגיב ולהתגונן בפני התלונה המוגשת נגדו, עם הכלים הרגילים והמקובלים (השמעת גרסה ברורה תוך התבססות על מסמכים אם ישנם ברשותו (כולל תצהירי עדים), אך לא הקלטות סתר או תמליליהן לא של לקוח ולא של עו"ד אחר). אם לא נפל פגם במעשיו של עו"ד, די יחיה בשימוש נאות בכלים אלה על מנת להתגונן כיאות בפני תלונות בלתי מוצדקות. באם עצם השמעת איום על הגשת תלונה ללשכת עורכי הדין (המצב בו היה נתון הנאשם בעת ביצוע שלוש ההקלטות האסורות) תהווה הצדקה לביצוע הקלטות אסורות, לא יישאר דבר מהאיסור הברור והקבוע בכלל 22(א) לכללי האתיקה.

אשר להתגוננות בפני התלונה שהוגשה למשטרה, יתכן והדברים פחות נחרצים מהדברים האמורים לעיל ככל שמדובר על איום בהגשת תלונה בגין עבירת משמעת ללשכת עורכי הדין. בסיכומי ב"כ הקובל הוא מביא את עמדת ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין, כי יתכנו נסיבות קיצוניות אשר ניתן יהיה להצדיק בהן הקלטה שהינה אסורה על פי כלל 22 (א) לכללי האתיקה. הן ב"כ הקובל והן הנקבל מביאים בסיכומיהם ציטוט מהחלטה 172/10 של הקובלת בה אומנם סירבה ליתן אישור מראש לביצוע הקלטות, אך נוסח דבריה פותח פתח להתכנות מצב שכזה:

"...ההכרעה בכל מקרה תלויה, בהכרח, בנסיבות העניין ובטיבו של הסכסוך בין השניים – עורך הדין המקליט ועורך הדין המוקלט. בשאלה זו לא ניתן להכריע מראש."

בעניינו, הנקבל, לאחר שהחלה התמחותו, לא פנה כלל, מראש, למאן דהוא אצל הקובלת בכדי לקבל אישור להקלטות שרצה לבצע על כן קיום מסלול מתן אור ירוק מצד לשכת עורכי הדין, אינו רלוונטי לענייננו ואיננו מחוויים כל דעה לגביו.

21. העבירה הפלילית בה הנקבל היה חשוד, אמנם חמורה אך אינה ממין העבירות החמורות ביותר. חשד שהועלה כלפי הנקבל היה, כמצויין במוצג מ/2, חשד ל"סחיטה באיומים". על עו"ד להיות מסוגל להתמודד אף עם איום לא נעים שכזה, בכלים הנ"ל.

אכן סכסוך כספי בין עו"ד לזולתו, עלול לגלוש לפסים קיצוניים של ניסיון שימוש במשטרה כקלף מיקוח, כפי שטוען הנקבל; אולם שוב, אין אנו צריכים להכריע אם טענה זו של הנקבל נכונה או לא במקרה זה, באשר לא מניעיו של המתלונן הם החשובים לענייננו אלא חובתו של עו"ד או מתמחה לדעת את המותר והאסור לו ולפעול רק במסגרת המותר, גם בהיותו נתון במצב מלחיץ של חקירת משטרה.

22. הנקבל טוען בסיכומיו, כי אין להחיל עליו את האיסורים שבכללי האתיקה, באשר פעל בסכסוך מול נתי לרר ועורכי דינו בענין אישי לו הוא צד ולא בענין בו הוא טיפל עבור אחר כמתמחה.

האיסור הנורמטיבי שבכלל 22 הינו איסור התנהגותי היורד לשורשו של המקצוע ולאמינות חסרת הפשרות בה צריך להיות ניהן עורך דין. עיסוק בעריכת דין והקלטות סתר של עורכי דין אחרים אינם מתיישבים זה עם זה. אין שום נקודת חפיפה. עורך דין אינו רשאי להקליט בסתר את עוה"ד הזולת. גם אם הנקבל פעל בענין אישי הרי עוה"ד נווה ועוה"ד מאיוסט פעלו בענין בתוקף תפקידם כעורכי דין. האיסור בסי' 22 לכללי האתיקה נוגע גם לשמירת זכותם של עורכי הדין של הצד השני שלא להיות חשופים להקלטתם על ידי חבר למקצוע או מועמד לחברות. בפסיקה המעטה בארץ שבחננו את כלל 22 הובעה עמדה, כי במסגרת יחסי עבודה בין עו"ד שכיר לעו"ד מעסיק מותר לעוה"ד השכיר להקליט את עוה"ד המעסיק. הרציונל להצדקת מעשהו של עוה"ד השכיר באותו ענין (בדי"מ 58/00 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין. ג. עו"ד פלוני) היה שלא להפלות לרעה עורך דין לעומת כל עובד אחר במשרד, שאינו עורך דין או מתמחה. המקרה הנוכחי הינו עדות לכך שפתיחת סדק צר של התרת הקלטות עשויה להוביל למצב של פריצה מוחלטת של האיסור. ראה התמרמרותו הרבה של הנקבל בסי' 110.1 בסיכומיו:

"האם דין תלונה במשטרה בעילה חמורה של סחיטה באיומים וכן תלונה לועדת האתיקה הארצית של לשכת עורכי הדין שקולה לסכסוך בגובה 600 ₪? או שמא לכל סכסוך אחר בין עובד למעבידו? ובמילים אחרות, האם דין הקלטה שנעשתה לצורך רווח כספי כדין הקלטה שנעשתה לצורך הוכחת חפות מהליכים שתוצאתם האופרטיבית הייתה חלילה עלולה להיות פגיעה בשמו הטוב של עו"ד עזרן וחופש עיסוקו?"

בכל מקרה עתידי בו יעלה עניין של הקלטת עו"ד את רעהו ועשיית שימוש בהקלטה זו, הרי יובאו אותם הדברים. כל עו"ד שיקליט ויעשה שימוש בהקלטה, יטען הכיצד בעניין של סכסוך עבודה על סכום של 600 ₪ הותר האיסור הקבוע

בכלל 22 ובעניינו, בו האינטרס של עו"ד המקליט כמעט תמיד יהיה גדול הדבר
אסור?

23. בנקודה זו עולה השאלה מה מקורן של ההוראות שבכלל 22 ומה תכליתן?
כלל 22 אינו ייחודי לישראל. עיון בכללי אתיקה בעולם, מלמד על היותו נכלל גם
בשיטות משפט אחרות.

הבסיס העומד ביסוד איסור הקלטה בסתר של עו"ד אחר נובע מאופיו של מקצוע
עריכת הדין ואי היות העוסקים בו מעורבים במעשי הונאה ומצגי שווא. ראה כלל
6.03 בקנדה העליונה (לשעבר אונטריו):

Rules of professional conduct of the law society of Upper Canada.

כלל מסי' (4): 6.03

6.03 (4) A lawyer shall not use tape recorder or other
device to record conversation between the lawyer and a
client or another licensee, even if lawful, without first
informing the other person of the intention to do so.

בארה"ב במספר מדינות המצב המשפטי ברור, לכשאיסור הקלטות סתר הינו
הוראה בחוק הפלילי האוסרת באופן גורף על כלל האוכלוסיה (כולל כמובן עורכי
הדין) ביצוע הקלטות ללא ידיעת כל הצדדים השותפים לשיחה (לבד משיח ציבורי,
או הליך הפתוח לציבור) - קליפורניה, פלורידה, אילינוי, מסצ'וסטס, מישיגן,
מונטנה, ניו המפשייר, אורגון, פנסילבניה ושינגטון. ראה מחקר שנעשה במסגרת
שירות המחקרים של הקונגרס האמריקאי על ידי Charles Doyle ופורסם ב - 9
לאוגוסט 2012 ונקרא -

Wiretapping, Tape Recorders, and Legal Ethics: An Overview of Questions
Posed by Attorney Involvement in Secretly Recording Conversation.

במדינות אחרות בארה"ב בהן לא קיים איסור חוקי על ביצוע האזנות סתר, בחלק
גדול מהמדינות מוחלטת כמחייבת חוות הדעת של ה ABA (American Bar
Association) משנת 2001, שביטלה הנחיה קודמת מ - 1978 שאסרה ביצוע
קלטות של עורכי דין אחרים. חיווי הדעה ניתן בהתייחס ל - Model rules of
professional conduct שאינם מכיל כלל דוגמת כלל 22 בכללי האתיקה בישראל.
החלטה 422-01 משנת 2001 התירה הקלטת עורכי דין אחרים גם בסתר; וביחס
להקלטת לקוחות חברי הועדה היו חלוקים ביניהם.

24. בישראל, כלל 22 מנוסח באופן שאין בו כל החרגה ואין למצוא בנוסחו אף לא סדק
לקיום החרגה כלשהי.

הוצגה כאמור בפנינו גישה של ביי"ד משמעת (ואף חוות דעת של ועדת האתיקה של הקובלת) לפיה יש התכנות לחריגים. החריג שהיו מוכנים לקבל נגע ליחסי עובד מעביד בין עורכי הדין. הכרה בחריג שכזה או כל חריג אחר אינה יכולה להילמד מניסוחו של כלל 22.

פסק דין משמעת אחד וחיווי דעה של ועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין אין בהם די. כל עוד הכלל מנוסח באופן בו הוא מנוסח, אין להכיר בכל חריג. ציבור עורכי הדין זכאי שתהיה בפניו תמונה ברורה מה האסור ומה המותר; עוד יש לזכור, כי גם לעו"ד המוקלט קיימת הזכות לשוחח עם עו"ד בידיעה שהשיחה אינה ברת הקלטה. השאלה איננה אך האם לעו"ד המקליט קיימת בנסיבות חריגות זכות להקליט עו"ד אחר בנסיבות מסוימות, השאלה הינה גם האם קיימת הזכות לשלול מעו"ד המוקלט את הזכות לשוחח עם עו"ד אחר בחופשיות מוחלטת.

25. הנקבל מוסיף וטוען כי איסור ההקלטה, כשעו"ד חשוד בביצוע עבירה פלילית הינה גזירה שאין ציבור עורכי הדין יכול לעמוד בה. לדבריו, קשה להלום, כי יחא אפילו עו"ד אחד אשר יבחר שלא להקליט את חברו למקצוע ויעדיף שיוגש כנגדו כתב אישום (ס' 113 לסיכומים) והנקבל מוסיף:

" תקביעה כי אדם חש מאויים ואשר נאלץ להתמודד עם הליכים כה קשים ומאיימים, בין אם הוא עו"ד, מתמחה או מועמד – עובר עבירה אתית אגב ביצוע הקלטות לצורך הצגתן בפני הרשויות המוסמכות, היא קביעה קשה בעלות השלכות בעייתיות ובלתי פרופורציונאליות".

ניתן להעיר לנקבל, כי אם ידבק בדרך הישר ויקפיד על שמירת היושרה המקצועית ביחסיו עם חבריו למקצוע, סיכוייו להתמודד עם הליכים "קשים ומאיימים" יהיו קטנים יותר, נמוכים לאין ערוך מאשר אם ימשיך להקליט את סובביו ללא עכבות ואף לעשות שימוש פזיז בהן, כפי שמפורט בנסיבות המקרה לעיל.

26. הנקבל טוען, כי לא היה מקום להגשת הקובלנה כנגדו באשר בעת ביצוע שלוש ההקלטות בתאריכים 26.7.12 ו- 19.8.12 הוא טרם היה מתמחה וטרם חלה עליו מרות כללי האתיקה המקצועית. לא ניתן לקבל טענה זו. תקופת ההתמחות בישראל קצרה, בשל האילוצים שנוצרו בישראל בעקבות ריבוי עורכי הדין. תקופת ההתמחות עומדת על שנה אחת בלבד. לפי עמדת הנקבל תקופת ההתמחות קצרה אף יותר, לפחות בכל הקשור להחלת כללי האתיקה המקצועית על המתמחה (חיא מתחילה לטעמו, רק מהמועד בו מתמחה מקבל לידי את הודעת לשכת עורכי הדין שהתמחותו אושרה).

27. כללי לשכת עורכי – הדין (רישום מתמחים ופיקוח על התמחות), תשכ"ב – 1962
מסדירים את הליך הרישום להתמחות.

על פי ס' 2 באותם כללים :

"(א) הרוצה להתמחות יגיש ללשכה בקשה להירשם
כמתמחה ויצרף לבקשתו תעודות, המוכיחות שהוא רשאי
להירשם כמתמחה לפי סעיף 26 לחוק, ואישור בכתב מאת
מאמן המוכן לקבלו כמתמחה.
(ב) עם הגשת הבקשה תשולם האגרה שנקבעה לכך".

על פי ס' 3 (א) באותם כללים :

"(א) אושרה בקשתו של המתמחה, ייחשב כיום תחילת
התמחותו התאריך הנזכר בהודעת המאמן כיום תחילת
ההתמחות בפועל, או התאריך שבו נתקבלה הבקשה
בלשכה, הכל לפי התאריך המאוחר יותר.
(ב) הלשכה רשאית, מטעמים מיוחדים שיירשמו, לאשר
כיום תחילת ההתמחות את התאריך הנזכר בהודעת
המאמן, אף אם הוא מוקדם לתאריך שבו נתקבלה
הבקשה בלשכה, ובלבד שהבקשה נתקבלה תוך 15 ימים
ממועד תחילת ההתמחות בפועל".

עיון בנ/4 מלמד כי בקשתו של הנקבל אושרה ביום 2.8.12.
עוד הוסף בנ/4 בסעיף הערות :

"1. תחילת התמחותך אושרה בהתאם לכלל 3 (ב) לכללי
לשכת עורכי – הדין (רישום מתמחים ופיקוח על
התמחות), תשכ"ב – 1962".

28. על פי כלל 3 הנ"ל, הודעת הלשכה על אישור התמחות, ברגיל, אמורה להגיע לאחר
שהתמחות כבר החלה. באישור לשכת עורכי הדין לנקבל חנושא תאריך 2.8.12
הובהר, כי תקופת התמחותו של הנקבל חלה בין 15.7.12 ל- 14.7.13 החל מהמועד
בו החל את התמחותו בפועל ושצוין כתחילת התמחותו בבקשה שהוא מפנה
ללשכת עורכי הדין. כל פרשנות אחרת הינה בגדר היתממות. מועמד להתקבל
כחבר בלשכת עורכי הדין אמור להגיש את בקשתו בתום לב ומתוך ציפייה כי

בקשתו תאושר, ועל כן עליו לנהוג בהתאם לכך. נכונים דבריו של הנקבל בסיכומיו, כי גם במצב רגיל, בו לא מרחפת עננה פלילית ומשמעתית (כפי שהיה בעניינו) גם אז מועד תחילת התמחות אינו נהיר ואינו ודאי וחוא תלוי במספר גורמים שאינם בשליטת המועמד. היה ומסיבה כלשהי לא תאושר ההתמחות, המועמד ידע על כך לכל המאוחר בתוך מס' שבועות לאחר שחגיש את בקשתו. העובדה שבאותה תקופת זמן החיל על עצמו את נורמות כללי האתיקה המקצועית של מקצוע עריכת הדין אמנם לא תחשב לזכותו, אך לא ניתן לראות בכך נזק שנגרם למועמד שבקשתו נדחתה. לכל היותר מדובר בנזק של מה בכך; אך אלה כלל לא נסיבות המקרה שבפנינו. בקשת הנקבל לאישור התמחות כן אושרה והגיעה לידי (כדבריו) תוך כחודש ומחצה מתחילתה של ההתמחות. גם אם הנקבל חשש שבקשתו לא תאושר, כפי שהעיד בפנינו, היה עליו לנהוג באותה תקופה כמי שאושרה התמחותו ולהחיל על עצמו את הנורמות הנגזרות מכללי האתיקה של מקצוע עריכת הדין ולא לנהוג בניגוד להן.

זאת ועוד, כפי שאומר ב"כ הקובל בסיכומיו, הנקבל הבין שהוא בבעיה רצינית עוד בספטמבר 2012 (עת ששלח את השאילתה 6/ו) ובמקום להפגין זהירות יתרה עוד יותר החל מאותו מועד, הוא בחר ללבות את האש דווקא, כשהגיש את ההקלטות האסורות לשכת עורכי הדין כחודשיים אח"כ וגיבש בכך כאמור לעיל את התקיימות עבירות המשמעת על ידו באופן מוחלט.

29. פרק רביעי בחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א - 1961 מסדיר את כל הכרוך בנושא ההכשרה למקצוע, ומכח ס' 41 בפרק זה עומד הנקבל לדין בפנינו:

"בתקופת התמחותו ועד לחכרעה הסופית בדבר קבלתו
כחבר הלשכה נתון המועמד למרותה של הלשכה
ולשיפוטה המשמעת, והלכות האתיקה המקצועית חלות,
בשינויים המחויבים, גם עליו; בשל עבירת משמעת רשאי
בית דין משמעתי לחטיל על מועמד אוהרה, נזיפת, פסילה
להתקבל כחבר הלשכה, לתקופה שלא תעלה על שלוש
שנים או לצמיתות."

הנקבל טוען, כי יש לשים את הדגש על אמצע דברי ס' 41 שם נאמר שכללי האתיקה חלים על מתמחים "בשינויים המחויבים". ההוראות האסורות הקלטת סתר של עורכי דין אחרים ושימוש בהן מנוסחות בצורה ברורה פשוטה וחד משמעית. בנוגע לכלל 22 אין כל "שינויים מחויבים" הנוגעים למתמחים.

30. הנקבל טוען, כי לא היה מקום להעמידו לדין שעה שהקובלת עצמה העמידה לדין מתמחה אחר אשר בקובלנה כנגדו נטען, כי: " בעת הדיון לא ידע הנאשם אם תוכר התמחותו ע"י הלשכה, ובכל זאת הציג את עצמו כמתמחה". לא הקובלת היא שעומדת לדין בפנינו אלא הנקבל. אם יש סתירות בהתנהלותה של הקובלת המעלות חשש לחוסר שיוויון ואו חוסר סבירות בדרך אכיפת הדין המשמעת, המקום להעלאת טענות ממין אלה הינו כנראה בעתירה לבג"ץ ולא בפנינו. ממילא נוסח כתב הקובלנה שהביא הנקבל בסיכומיו ועדותה של הגבי רחל אופיר (סמנכ"לית מתמחים בלשכת עורכי הדין) באותו עניין, לא הוצגו בפנינו כראיות ואין אנו יכולים להתייחס אליהם, לבד מציון העובדה שהופיעו בסיכומיו של הנקבל.

31. בי"ד זה גם אינו המקום לשמיעת תלונותיו של הנקבל בסיכומיו על כך שהקובלת מצאה לנכון לקבול כנגדו על אף שעו"ד מאיוסט בשלב מאוחר ב/מ 14 מיום 5.8.14 הצחיר שלא היתה לו כוונה להתלונן נגד הנקבל, זאת לאור סי' 1 סייפא לכללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבית הדין המשמעתיים, התשכ"ב – 1962). כבר צויין לעיל, כי בטיעונו זה מתעלם הנקבל מתגובתו של עו"ד מאיוסט מיום 7.1.13 (ק/3) (שם הפנה אל כלל 22 לכללי האתיקה וציין, כי ההקלטה שביצע הנקבל של חברים למקצוע, ראוייה לגינוי).

32. ענין בד"מ 58/00 הוזכר כבר לעיל. באותו ענין הקליט עו"ד שכיר את עוה"ד המעסיק, בשל סכסוך על סכום זעום. ביה"ד המשמעתי זיכה את הנאשם כאמור לעיל, מהעבירה על כלל 22 לכללי האתיקה; אולם בסופו של יום, בשל אותו מעשה הקלטה הורשע העו"ד הנקבל בעבירות על סעיפים 53, 61 (1) ו- 61(3) לחוק לשכת עורכי הדין. ביה"ד הרשיע את עוה"ד באותו ענין בעבירות אלה באומרו, כי "מקובלת עמדתו של ב"כ חקובל ולפיה התנהגותו של הנאשם מהווה התנהגות חריגה ולא מרוסנת בקהילת עורכי הדין וכי יש בה כדי לשבש את מרקם היחסים שבין עוה"ד, ומכאן שהיא פוגעת בשם הטוב של מקצוע עריכת הדין ואיננה הולמת אותו".

המחלוקת בענייננו נסבה על סכומים הגבוהים בהרבה מהסכום שעמד ביסוד המחלוקת בין עורכי הדין שהובילה לדיון בבד"מ 58/00; אולם עדיין הסכומים הנוגעים לסכסוך הנדון אינם גבוהים אף הם. הסכסוך בין הנקבל לנתי לרר הסתיים בתשלום של 27,500 ₪ (סכום שבגדר סמכותו של ביהמ"ש לתביעות קטנות). לא היתה כל הצדקה למהומה הרבת, שהנקבל היה שותף מלא ליצירתה. מן הראוי לחזור על העובדה שהנקבל, החל מהיום הראשון של הסכסוך, בחר להקליט בסתר את המשוחחים עמו, כולל עורכי דין של הצד שכנגד בלא לוודא עד

תוס' באם מתר לו או לא לחקליט בסתר את עוה"ד שייצגו את יריבו. הוא גם השתמש בהקלטות אלה ודחק בלשכת עוה"ד להיפגש עמו על מנת לקבל את חומר ההקלטות שבידו כבר בתגובתו הראשונה.

משדרישתו לא זכתה לתגובה, צירף בפועל את תמלילי ההקלטות לתלונה שהגיש לאחר חלוף עוד מסי שבועות.

גם לפי הגישה השיפוטית המבוטאת בבדי"מ 58/00, התנהגות הנקבל אינה ראויה ואין לקבלה ומהווה עבירות של התנהגות שאינה חולמת ופוגעת בכבוד מקצוע עריכת חדין. עבירות על סעיפים 53, 61 (1) ו- 61 (3) לחוק לשכת עורכי חדין, תחא הפרשנות הנוגעת לכלל 22 לכללי האתיקה אשר תחא.

33. לאור כל תאמור לעיל, יש לקבוע, כי חנקבל בעת היותו מתמחה עשה את המעשים המיוחסים לו בכתב הקובלנה. אין כל צידוק לאיזה ממעשיו ועל כן הוא מורשע בעבירות המשמעת חבאות:

1. ביצוע הקלטה אסורה, עבירה לפי כלל 22א) לכללי לשכת עורכי חדין (אתיקה המקצועית), התשמ"ו - 1986.
2. שימוש בהקלטה אסורה, עבירה לפי כלל 22ג) לכללי לשכת עורכי חדין (אתיקה מקצועית), התשמ"ו - 1986.
3. פגיעה בכבוד מקצוע עריכת חדין, עבירה לפי סעיף 53 לחוק לשכת עורכי חדין תשכ"א - 1961.
4. התנהגות שאינה חולמת את מקצוע עריכת חדין, עבירה לפי סעיף 61 (3) לחוק לשכת עורכי חדין תשכ"א - 1961.

34. חתיק נקבע בזאת לשמיעת הראיות לעונש ליום 21.12.15 בשעה 15:18.

2/11/15

ליאור מזור, עו"ד
חב"ד

אברהם חורי, עו"ד
חב"ד

עודד בולדו, עו"ד
אב"ד

1907 ט/חח